

(המשך מעמוד 24)

ריה, ולהוציא את מצריים מן המחנה הי ערבי הכללי. היה זה יעד פוליטי לגיטימי לפי כל כללי של ניקולו מאקיאווילי. אולם מאי קיאווילי לא היה מכריז על כך בקול רם. שכן עצם ההכרזה סיכלה את הטכסיס בי מידה רבה. הכל מנהיגי ערב, עיתונאים וי שדרניה משתמשים בפסוק זה כימעט מדי יום כדי להזהיר את המצרים מפני בגידה בעניין הערבי. מצריים נאלצה להיזהר מאד, לבל לתת פיתחון פה לאותם המבק שים להוכיח כי היא פועלת על פי טכ סיסו של רבינו.

יתכן מאד כי כעת מטרתו העיקרית של רבינו היא להרוויח זמן, ולמשוך את ה משאומתן המגוחך על הסדרה הביניים עד בלי סוף. מנהיגי ערב חושדים בכך מזמן, ואף מכריזים על כך בנאומיהם. הם טובי עים ממצריים לקבוע גבול של זמן למשא ומתן, כדי לסכל את מוימתו הסמוייה של רבינו.

האם היה מאקיאווילי מכריז על כוונה זו בגלוי?

תעופה

הנערה, הקפטן והסלב

הסיפור המוזר של

טיפסה מס' 739 לרומא

שמש הסרת ירחמים חיממה את גוף ה טוסוס של אליטליה, שעמד על המסלול בלוד. בזה אחריה נכנסו הנוסעים הנגיעים ותפסו את מקומותיהם. הם רגזו על איחור של כתישענה בעלייה למטוס.

בפנים המתונה להם בשורה בלתי נעימה נוספת: המטוס היה מלא עד אפס מקום. שלושה שלושה ישבו הנוסעים צפופים ב שורותיהם, חגורים בחגורות הבטיחות. הם התנחמו בכך שבעוד כמה דקות ימריא המטוס, ואז יופעל מיוזג האוויר.

הם טעו. כלבה בשם ארכסה. עברו חמש עשר, עשרים דקות, שום דבר לא קרה. כבשה המטוס לא נוחק, שום הודעה לא שודרה כדי להסביר את האחרון.

עברה חצי שעה נוספת. במטוס השתרר חום נורא. הנוסעים ניפפו בכל הבא ליד כדי לאוורר את עצמם. ואז נתברר מה גרם לעיכוב: כלב.

תחילה חשבו הנוסעים שזוהי שמועת שווא. איך אפשר לעכב מטוס שלם בשביל כלב? אולם השמועה התאמתה. בירכתי המטוס ישבה בחורה יפהפיה, בלונדית ושופה, ובידה כלבה דמוית בוקסר מגזע מעורב.

במשך שלושים דקות נוספות התנהל משא ומתן נרגש ורגז, באמצעות הכלכל המזיע. הקפטן ואפאראנו מסרב לטוס, כשי הכלבה נמצאת במחלקת הנוסעים. הנוסעת סירבה לוותר על הכלבה. פטרה בצנצאל, דוגמנית גרמניה העובדת ברומא, טענה כי הודיעה מראש שהכלבה אלכסה תיסע עי מה, ואף שילמה עבורה 390 לירות דמי טיסה. בבוקר ההמראה הוכיחה לאליטליה שוב שנמצאת עימה כלבה, ונציג החברה בבית הנתיבות הודיע כי מסר על כך ל קפטן, כך עברה את כל הבדיקות, ועלתה עם הכלבה למטוס.

מדוע היתה הכלבה צריכה לנסוע עימה במחלקת הנוסעים? לפני כמה ימים הי תה לה תאונת דרכים. הסירה פטרה כי התרגשות, והיא עדיין בהלם. היא לא יכולה לטוס לבד בסלו!

תלוייה הצינור. בינתיים עברה לי מעלה משעה, היועה נשפכה כמים, וההת עללות של הקפטן בנוסעיו נמשכה. במטוס עברה המפטרורה על 40 מעלות. גם ה דיילות דמו לאומצות-בשר שהתבשרו על אש קטנה. הנוסעים שהיו צריכים עלות ברומא על מטוס שני, או לתפוס רכבת, ידעו שהחמיצו את הקשר.

הקפטן המרוגז לא טרח להפעיל את מי זוגיה אוויר. הוא גם לא העביר במערכת הרמקולים שום הסבר על מה שמתרחש, שלא לדבר על התנצלות. מקץ שעה הורדו הנוסעת והכלבה, אבל לא נמצא סל לכלבה כדי להכניסה לתא המיטען. לבסוף הוכנסה הכלבה לתא המיטען ען בלי סל, כשהיא קשרה. היא ניסתה להימלט, נתלתה בצווארה ברצועתה. אך לבסוף נרגעה. תא המיטען ננעל, הנוסעת חזרה למחלקת הנוסעים.

אחרי עמידה של שעה וחצי על הקרקע בתנאי גיהינום, המריא המטוס — בלי הס כל התנצלות.

מי יתנה את

הקפטן על צוואר הברוק?

פרקליט בירוק הוא?

משקייע אייזנברג הוא?

הדיון שהוציא את בוגוריון מן המיפלגה. במוצאי השבת האחרונה הודיע אגמון לשולחיו על כישלון משימתו. וחזר לטפל בענייני החלם הערבי. הודעתו היתה כמיקלחת קרה. הכל, כולל רוזנבוים, הניחו כי יוקרתה של ממשלת ישראל תשכנע את הברוק לסגת. לכן נמנעו מכל צעד נגדו.

ייצוג

מסולף

תנגדיו של הברוק רוטשילד מהווים מחנה עצום ורב. ראשית, הקבוצה הגרמנית בחברה לישראל, בראשותם של יוסף דומברג, שימחה צדרבאום והורטס ראה. קבוצה זו השקיעה למעלה מ-50 מיליון דולר בחברה לישראל, מכספים שאספה ממשקיעים שונים, תוך ניצול הטבות בחוקי מסי-הכנסה בגרמניה. שבי חודשים האחרונים עשה הברוק כל שבי יכולתו כדי לפגוע בקבוצה זו, ולהפחית ממשיקלה. הקבוצה, שלה רק 25% ממינוי להצבעה בחברה לישראל, תבעה לפני חודשים אחדים כינוס אסיפה כללית של בעלי-מינוי, כדי לבחור מחדש את הנהלה בהתאם למישקל הכוחות שבחברה. כיום אין הנהלה מייצגת את בעלי-המינוי, ומשום כך יש לרוטשילד אפשרות

מי שד במישיק קרילוב מספר, כי יום אחד החליטו העכברים לתלות פעמון על צווארו של החתול, על-מנת שצילצול הפעמון יתירע מפני התקרבות הטורף. ההחלטה על הצורך בתליית הפעמון התי קבלה פה-אחד עליידי כל העכברים, ומאז הם ממתנינים לעכבר המתנדב, שיתלה את הפעמון על צוואר החתול.

תיאור זה יפה גם למה שקורה עתה בין קבוצה נכבדה של בעלי-מינוי של החברה לישראל, לבין הברוק אדמונד דהי רוטשילד. בעוד הברוק טורף כאוות-נפשו ועושה ככל העולה על ליבו בחברה לישראל ובעלי-מינוייה, יושבים הללו ומחריפים ומגדפים אותו בחשאי, אך איש אינו מעז לקום ולהיות הראשון שיילחם נגדו.

עד כה היה התירוץ של מתנגדי הברוק כי אין הם רוצים לקלקל את נסיון-ההצלה של אברהם אגמון. אגמון, מנכ"ל משרד-האוצר וחבר הנהלת החברה לישראל ל-שעבר, נענה לבקשת שרי-האוצר יהושע רבינוביץ, ויצא לאירופה כדי לנסות לשים רקץ למלחמת הברוק רוטשילד בטיבור רוזנבוים. שרי-האוצר החליט להציל את רוזנבוים בכל מחיר, על-מנת שתחומר המצוי בבנק של רוזנבוים לא יתגלה. תומר זה כולל, בין השאר, הוסחות כי מפא"י, באמצעות הניכור שלה צבי רכטר, החזיקה באופן בלתי-חוקי בחברות ואדוניות ששלטו במיפעלים ובחברות בארץ, וכן היו שותפות באופן בלתי-חוקי בעסקת-הקרקעות הגדול לה של רוזנבוים ברומא. (העולם הזה 1974, 1975)

הברוק

לא ויתר

אגמון יצא לצרפת, גרמניה ושווייץ לפני עשרה ימים, לאחר שהתפטר מתפקיד מנהל בחברה לישראל והשתחרר מן התפקיד — הלא-חשוב, כנראה — של מילחמה בחרם הערבי, לשם מילוי תפקיד זה של מילחמה בחרם הערבי התפטר אגמון מן האוצר, אולם נראה כי הצלת מפא"י וניכורה חשובה יותר. בשיחות שקיים עם הברוק המחודי יש הסו וראשיו החדשים, הובר לן כי יקשה להוציא כספים מן הבנק, למימון הסדר בין הבנק של רוזנבוים לבין הנושעים. החומר המצוי בידי רוזנבוים, שעיקרם נכרה, הוכחות לשיחוד ראשי הבנק הקודמים, לא הרשים את ראשי הבנק הנוכחיים.

חישקל התברר לאגמון, כי לפני שישא חודשים, היינו לפני הבחירות בחסן, ניתן היה להוציא 60 מיליון דולר מן הגרמנים אם גם ממשלת ישראל היתה נותנת כסף. אולם אז סירבה הממשלה, ובצדק, לתת מכספה להצלת הבנק, ולכן ירדה ההצעה. עתה, משנייה רבינוביץ את דעתו כדי להציל את מפא"י, שוב אין הגרמנים מוכנים לתת כסף. מכל מקום, הסכום שהיו מוכנים לתת היה קטן בהרבה מזה שקיווה אגמון לקבל.

עתה נותרה לאגמון אפשרות נוספת: לשכנע את הברוק רוטשילד כי יבטל את תביעותיו נגד רוזנבוים, ויטכסם להסדר הנושים מצייע רוזנבוים לבית-הדין המישיק בשווייץ. אם יטכסם הברוק, ניתן יהיה לחסל את הבנק ורכושו בשקט, לאפשר לנושים לקבל עוד מחצית מכספם תוך שנתיים. הסדר כזה יאפשר לרוזנבוים לנסות להשיג רישיון-בנייה על הקרקעות ברומא. ברגע שיושג הרישיון, ישתנה מצב הכספי לטובה. אולם השגת הרישיון עלולה להימשך עד סוף 1977.

אולם כפרים נתקל אגמון בחומה בצורה. הברוק רוטשילד אמר לאו מחולט בהחלט. הברוק, מעודד על-ידי הצלחתו הכספית בעסקיו בפריס, שאילצה את בניי-מישקו הגאים, גי ואלן, להכניסו לעיסוקיהם, החליט לא לנהל כל משא ומתן עם מה שהוא מכנה "עבריינים פליליים". הוא הזהיר כי שמו מכריח אותו להגיש תלונה למיש-טרה, כאשר נודע לו על כל מעשה פלילי שהוא. אין הוא, הברוק, עושה זאת בגלל שיקולים אישיים כלפי רוזנבוים, אין לו כלום נגדו.

גם הטענות של רוזנבוים כאילו הוא הברוק, הגיש לו בכוונה אוכל-לא-כשר, אינן נכונות. הברוק לא הזמין לארוחה את רוזנבוים, אישית, אלא את חברי הנהלת החברה לישראל, ולכן לא היה זה התפקידו לברר מה בדיוק אוכל רוזנבוים. הברוק גם ניפנף לפני אגמון בפירסומי העולם הזה, שהרגו שלחם מוגש לו מדי-שבו, ושאל האם באמת החליט רבינוביץ להציל את רוזנבוים, כדי להציל את מפא"י. מכיוון שהברוק ידוע בקשריו הטובים עם רפ"י לשעבר, אין זה סביר כי ידענה להצעה שתכליתה הצלת מפא"י ויוקא דיוקא גיזורה-לשעבר, אשר היה בבית-

שלטו בחברה. גופים כמו קבוצת אהרון רובינשטיין, המחזיקה בכמה מיליוני דולרים בחברה לישראל, כימעט שאינם מיוצגים בהנהלה. או, למשל, המיליארדר הבינלאומי שאול אייזנברג, שאף לו כמה מיליוני דולרים בחברה לישראל, ורק נציג אחד בהנהלה. לעומת זאת, לאנשים כסר זיגל מונד ורבורג, שלו השקעה של מאה אלף דולר בלבד יש בהנהלה נציגות השווה לזו של רובינשטיין.

התלונה שהגיש רוטשילד בישראל, נגד מיכאל צור, נכתבה כך שהגרמנים נלחצו לקיר, גם כתבי-האישום גיבנה בצורה כזאת שכתמים את שמם מבלי שיכלו להתגונן. צור הואשם בקבלת שוחד מהם, אולם בשקט נתנה הפרקליטות לגרמנים מיכתבים, הקובעים כי הם לא נתנו שוחד וכי הכסף הוצא מהם במירמה. כתבי-האישום שפירסם את פלישת השוחד איפשר לרוטשילד לתבוע את התפטרותם מן החברה לישראל בגלל החשדות הללו. רוטשילד גם האשים את רבינוביץ ואגמון בניסיון להגן על רמאים, ואמר כי יפנה לשר האוצר המערב-גרמני וכן למשקיעים הגרמניים בחברה לישראל, ויגלה את הכל על הקשרים בין צור לגרמנים.

על-מנת לסחור את הטענה העולה מכתבי-האישום, הגישו בשבוע שעבר הגר-מנים את התפטרותם מהנהלת החברה לישראל, על-מנת שיוכלו להגיש תביעות נגדה להחזרת סכומי הכסף שצור טען כי קיבל כשוחד. באמצעות תביעה זו מקווים הגרמנים להוכיח, כי הכספים הוצאו מהם במירמה, וכי לא ניתנו על-ידם כשוחד. זכיה במיפשט זה תוכה אותם בסכום של יותר מ-1.8 מיליון דולר שצור קיבל, לדבריו, כשוחד, וכן תנקה את שמם ותסיר מעליהם את איומי הברוק להכניסם לכלא יחד עם צור ורוזנבוים.

מוקה

בחקירה

במוקבי? פעד בתדיאביב עורר-הדיון הנמרץ של רוזנבוים, שרגא בירן, שהגיש לבית-הדין המיפשט בתל-אביב בקשה לבטל את העיקולים שהטילה החברה לישראל על רכושו של רוזנבוים. הדיון בבקשה יתקיים בימים הקרובים ויהיה רווי מתח, לכן בו יחקור בירן את נציגי הברוק רוטשילד, ובעיקר את נציגו בישראל מוקה לימון, על מידת מעורבותם בעסקות צור-רוזנבוים. בירן יבקש להוכיח כי הברוק ואנשיו ידעו היטב על כל העסקות שבגינן הוגשו תביעות נגד רוזנבוים וצור.

בידיו של בירן כמה קלפים טובים במיש-פט זה, ובעיקר התלמת של הברוק על מאוני ותשקיפי החברה לישראל, הכוללים דיווח על העסקות עם רוזנבוים. בידי בירן גם צ'קים על סכומים גבוהים בתחילתו של מוקה לימון, להפקת כספים של החברה לישראל אצל רוזנבוים בשווייץ.

אולם, דומה כי הנשק היעיל ביותר נגד הברוק טרם הופעל, וזאת בגלל חששם של כל מתנגדיו לצאת נגדו למילחמה גלוויה. הברוק התם עם מיכאל צור על הסכם, שלפיו שכר אותו כיועץ פרטי שלו להשי-קעות בשכר של 25 אלף דולר לשנה, וזאת כאשר הברוק היה יושב-ראש מועצת-המנהלים של החברה לישראל, וצור מנהלה הכללי. על הסכם זה לא דיווח הברוק בתשקיף החברה, ולא במאזנה. בנוסף, צור איפשר לברוק לא לשלם תמורת ה-מינוי שקנה, בהתאם לכללי התשלום שהיו בתשקיף, וכן הסדיר כי החברה לישראל תשכיר לברוק מישדרים במחיר מגוחך, שלא שולם בזמן.

דברים אלה מהווים עבירה פלילית חמורה ביותר, בהתאם לחוקי נגירות-הערך באמריקה. כל מה שדרוש הוא כי אחד מבעלי-המינוי של החברה לישראל יפנה בכתב אל הרשות לנגירות-הערך באמריקה, ויבקש חקירה בעניינים אלה.

לפי החוק האמריקאי, על הרשות לחקור כאשר מתקבלת תלונה כזאת, שכן היא נכנסת לנעליו של המתלונן. אין ספק כי החקירה תגרום צרות מרובות לברוק. ראשית, יתא עליו להתפטר מניהול החבר רה לישראל. שנית, עד שיש החקירה יהיה נתון במצב של חוסר-אונים, ואם יורשע, בסופו של דבר, יהיה הדבר כתם בלי יימחה על שמו הטוב, וכן ימנע ממנו לעד לכהן כמנהל בכוח חברה אמריקאית. הגשת תלונה כזו עלולה להיות עבורו מעין נשק סופי, ולא מובן מדוע כה מהססים יריביו בחברה לישראל שנגדם הוא עושה הכל, כדי לחסלם. אם יימצא בנייה אמיק-הלב שיקום ויתלה את הפעמון, צפויה התפתחות חדשה לחלוטין בחברה לישראל, ובמערך-היהסם של בית רוטשילד גסיחך.